

Sfântul Vasile cel Mare

orașul său Cezareea, apoi din Bizanț, mergând până la Atena, cea mai vestită școală din timpul său, remarcându-se încă de tânăr prin profunde cunoștințe de filosofie, astronomie, geometrie, medicină și retorică.

În timpul studiilor din Cezareea îl cunoaște pe Sfântul Grigorie de Nazians, cu care leagă o puternică prietenie care va deveni model pentru tineri. Îl reîntâlnește apoi la Atena, unde Grigorie îl prezintă pe Vasile noilor colegi, evidențiindu-i severitatea în faptă și cuvânt, fiind astfel scutit de ceremoniile practice de studenți noilor veniți. Datorită acestei mijlociri, prietenia dintre ei s-a întărit mai mult.

După terminarea studiilor, se întoarce în orașul natal ca profesor (retor). La scurt timp a ajuns la convingerea că toată învățătura câștigată prin studii nu are valoare dacă nu este întregită de studierea Sfintei Scripturi și mai ales de punerea în practică a învățăturilor evanghelice. De aceea, a împărțit la

săraci o parte din moștenirea părintească, apoi s-a hotărât să se călugărească, urmând exemplul bunicii sale Macrina, a mamei și surorii sale, care întemeiaseră o mănăstire de maici.

La rândul lui, întemeiază o mănăstire de călugări, unde va veni și prietenul său, Grigorie. Aici îmbină rugăciunea cu studiul cărților sfinte și alcătuieste reguli pentru călugări valabile și azi în mănăstirile noastre. La puțin timp, Sfântul Vasile este hirotonit preot și devine un mare apărător al dreptei credințe în fața învățăturilor greșite. Ca preot, a fost foarte apreciat datorită credinței tari, a exemplului personal și a vastei sale culturi. Cu restul moștenirii sale părintești, ajutat și de oamenii bogați, a construit pe lângă Biserică primele spitale, școli, azile și orfelinate din istorie, numite „vasiliade”.

În anul 370 este ales episcop în Cezareea Capadociei. În această demnitate își dă silința să educe pe toți credincioșii săi, să-i sprijine pe săraci, să apere credința creștină.

S-a mutat la Domnul la vârsta de 50 de ani, în ziua de 1 ianuarie, plâns de credincioși dar și de necredincioși, care-l iubeau și-l cinsteau pentru bunătatea și înțelepciunea sa. Cei zece ani ca arhiepiscop au fost de ajuns pentru ca el să intre în istorie cu numele de *Sfântul Vasile cel Mare*.

Prof. de religie Maria Lucaci, Suceava

E prăznuit și pe 1 ianuarie și pe 30 ianuarie de sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi (alături de Sf. Grigorie de Nazianz și Sf. Ioan Gură de Aur).

A alcătuit o Liturghie care-și poartă numele și care se săvârșește în Biserică de 10 ori pe an: de 1 ianuarie în ziua de prăznuire, majoritatea în Postul Mare, iar celelalte după rânduiala Bisericii.

A alcătuit rugăciuni pentru izgonirea duhurilor rele, rugăciuni pentru Sfânta Împărtășanie și multe predici.

A desfășurat o frumoasă activitate misionară în Scythia Minor (Dobrogea de azi), în sudul Moldovei și răsăritul Munteniei... Primele organizări monahale din țara noastră au fost întemeiate de ucenici ai Sfântului Vasile cel Mare.

Familia sa a fost una renumită, pentru că a dat șase sfinți pomeniți în calendarul creștin: Sf. Vasile cel Mare; tatăl său, Sf. Vasile cel Bătrân; mama sa, Sf. Emilia; sora sa, Sf. Macrina; frații săi, Sf. Grigore din Nyssa și Sf. Petru al Sevastei.